

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 8. Quomodo illam Deus docuerit, quòd opera suæ misericordiæ sint
plura operibus Justitiæ, quódque mitiget suam iram, propter preces
Beatissimæ Virginis & Sanctorum, nec non quorundam pusillorum, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

mnes lugubriter vestiti, se præcipitaverunt. Id mihi admiranti dixit Dominus: Hi atrati, quos vidisti, sunt, qui confitentur peccata, & obligati ad restitutionum rei alienæ, vel honoris, nolunt illam præstare, ac propterea damnantur. Ora pro illis, ut agant veram penitentiam.

(e)**(20)

CAPVT VIII.

Quomodo illam DEUS docuerit, quòd opera suæ misericordiæ sint plura operibus iustitiæ, quòdque mitiget suam iram, propter preces Beatissimæ Virginis & Sanctorum, nec non quorundam pusillorum, commorantium in terra, similibus isti suæ famulæ.

Tantum incutiunt terrorem, quæ dicta sunt de Iustitia DEI, adversus impios, eorundemq; multitudinem, ut necesse fuerit, DEUM declarare suæ famulæ veritatem illius dicti Davidici, miserationes ipsius esse super omnia opera ejus. Id quod illi multis rationibus comprobavit ac similitudinibus, quæ referentur in sequentibus revelationibus, ita tamen, ut suum quoque locum obtineat Divina Iustitia.

§. I.

DUm, ait ipsa, quodam die conversarer cum DEO, illuminavit meam animam, ut clarè cognoscerem magnitudinem ipsius potentia, ac infinitæ essentia, & quomodo intra se, & in se ipso contineat amplitudinem suæ gloriæ, suæque potentia, & infinitæ essentia, absque dependentia ab ullo, aut indigentia, quæ neque ei competere potest; ut proinde, etiam si omnes salvaremur, vel damnaremur, non posset augeri vel imminui ipsius gloria, Majestas & potentia. Atque hoc habito lumme, obstupefacta & consternata propter tantam perfectionem, incepti dicere illa verba Apostoli: *O altitudo divitiarum Sapientia & Scientia DEI;* quæ non potui illis diebus dimittere ex ore, neque ex corde. Et quodam die præ dolore, & com-

miseratione, quòd viderem tantas Ecclesiæ necessitates, atque multitudinem hostium nostræ sanctæ Fidei Catholicæ, dixi Divinæ Majestati: Mi Domine, Potens & Magne, ac Misericors, siquidem nos tantopere amas, & tantum fecisti nostri causâ, ac pro nostra salute, habesque potentia infinitam, quâ potes, quidquid vis, nonne esset fortè conformius tuæ magnæ misericordiæ ac Bonitati, ut converteres ad tuam sanctam fidem Catholicam istos paganos & infideles, qui vivunt in tenebris & umbra mortis? est enim res vehementer dolenda, ac digna commiseratione, considerare, quòd videantur quodammodo plura esse opera tuæ Iustitiæ, quam Misericordiæ; cum tot damnentur, & pauci sint electi. Postquam hoc dixissem, respondit mihi Dominus: Modò non es bene loquuta, quia multò plures, sine comparatione, sunt miserationes meæ, & bona, quæ præstiti hominibus, quàm pœnæ, quibus castigo eorum peccata. Dic enim, an sit comparabilis magnitudo misericordiarum, & beneficiorum à me præstitorum hominibus? dum descendi de Cælo in terram, & factus sum homo, ac mortuus pro ijs, redemi que illos meo pretioso sanguine, & reddidi participes meorum meritorum, vel in ipsis pœnis, quibus eos addixi, propter gravia illorum peccata? Dic age, an beneficia comparanda sint pœnis? nonne existimas magnum intercedere discrimen inter bona, quæ ipsis cõtuli, & pœnas, quas ab illis

ab illis exegi? & nonne præterea scis, me non solum esse misericordem, & bonum, ac potentem, & iustum, verum etiam sapientem; ideoque sicut magnitudini misericordiae meae ac bonitati competeat conferre gratias, & bona hominibus; iustitiae autem, punire malos & rebelles, ac violatores meae legis, meorumque præceptorum; ita magnitudini meae sapientiae, convenire, ut non saluem omnes, quamvis possim, neque eos cogam, ac traham ad beatitudinem: siquidem ego creavi hominem, ut esset beatus, atque ut consequeretur hunc finem, dedi ipsi multa & maxima auxilia; creavi quoque illum liberum ac Dominum sui ipsius, ut possit eligere pro suo arbitrio bonum vel malum, quod maluerit: & cum talem condiderim hominem, non erat decens, ut ipsum cogere, traheremque ad Cælum violentè. Hoc audito, respondi DEO, optimè ipsius Majestatem loqui, & fui attonita, dum audirem sic discurrentem infinitam ejusdem sapientiam: quòd enim animae manifestet veritates, quas ipse novit ac in se habet, adfert illi plurimum boni, solatij & commodi, non solum quando illas auscultat, sed quotiescunque deinde earum meminit, unaque expendit modum, quo ipsas communicat.

§. II.

Ad comprobendam hanc veritatem illi declaravit, quomodo nos Divina misericordia commonefaciat, ut effugiamus iram DEI, qui propterea pramonet suos Angelos, & movet suos Sanctos, ut ipsum mitigent suis orationibus. Agens, inquit, quodam die (in Martio 1616.) cum DEO, circumspexi, & vidi gloriosum Archangelum Sanctum Gabrielem, qui mihi dixit: Venio, ut te præparem & moneam, Dominum venturum ad te visitandam, & quaedam tibi manifestanda. Statim confugi, more consueto, ad postulandum lumen a DEO, qua in re me aliquamdiu detinui, donec S. Archangelus digitum ori apponeret, dando mihi signum ut conticescerem, eò quòd veniret Dominus. Quocirca si-

lui, & vidi venientes è Cælo multos Angelos, gemmatis ordinibus, quos sequebatur Majestas DEI, Trini & Unius, quem ita videbam Trinum in Personis, ut speciali quodam modo unà viderem Personam Christi Domini. Interea comparuit ab una parte exercitus diabolorum armatorum, cum suo raucò tympano & vexillis, ac lanceis; qui postquam pervenerunt ad conspectum Domini, se omnes humi prostraverunt, ac deposuerunt arma, deinde verò confurgens quidam altior & ferocior, dixit: Supreme Domine, DEUS Majestatis, Infinite, Imense & Omnipotens, ac Juste, venimus, ut petamus à te facultatem destruendi totius mundi. Quamvis enim sit tuus, quia illum condidisti, est tamen etiam quasi totus noster, propter peccatum; tota Asia, Africa, ac major pars Europæ, Angliæ & Galliæ; possidemus præterea magnam partem in Hispania, quin & in Ordinibus Religiosis, ac proinde convenienter tuæ Justitiæ, nobis id potes concedere. Dominus tacuit modicum, & diabolus pedibus terram feriebat, expectans responsum, tandemque illi Dominus dixit: Proditor, inimice generis humani, etiamsi mea Justitia sit irritata à peccatis hominum, mea tamen Misericordia implorat veniam, per merita JESU Christi, & sanctissimæ ipsius Matris, omniumque Sanctorum. Unde, ne minimum quid agas ultra, quam hætenus tibi sit permissum. Tum venit sanctus Gabriel cum magna majestate eò, ubi erant diaboli, & abegit illos. Post hoc mihi dixit Dominus: Vidistine, quid sit actum? Jam itaque volo, ut te conferas ad quendam locum, in quo moratur sanctissima Virgo, cui annuntiabis aliquid meo nomine? Subitò incepti quàm velocissimè abire: sed Angelus meus Custos me detinuit ac reduxit ad priorem locum. Dominus autem sermonem suum est prosequutus: Dices illi ex me, quòd propter merita JESU Christi Filij ejus, & ipsiusmet merita ignoscam populo, pro quo apud me intercessit. Statim cæpi abire, & detinuit me secundò Angelus, ac Dominus adjecit hæc verba: Et meo nomine, illi, in hujus rei signum dabis

dabis tres istos nummos, quos mihi singulatim tradidit. Erant autem ex purissimo auro, paulò minores Imperiali. Unus significabat Divinam misericordiam, & reliqui duo, duas alias Divinas Virtutes. Ego accepi illos nummos, & constrinxi pugno. Cùm autem inciperem abire, cohibuit me tertio Angelus, & Dominus mihi dixit: Significabis præterea sanctissimæ Virgini, quòd meo nomine tibi possit concedere, quidquid ab illa petieris. Tum me duxerunt Angeli ad quendam locum (non dicentes mihi, qualisnam locus esset) & collocaverunt me intra aliquod templum in quodam sacello, in quo erat Imago Beatissimæ Virginis, quam ille populus magnâ devotione venerabatur, & adverti sanctissimam Virginem mirabili modo existentē in illa imagine. Accessit sanctus Gabriel, & quàm reverentissimè dixit sanctissimæ Virgini: Domina, hîc venit ista creatura, ut tibi aliquid nuntiet nomine Domini DEI nostri. Sanctissima Virgo ostendit sibi placere dictum sancti Archageli, & iussit me adduci. Ego illi retuli totum supra dictum nuntium. Beatissima Virgo maximas egit DEO gratias, pro beneficio veniæ, concessæ illi populo, qui ipsi tampiè erat addictus, & visitabat ejus imaginem; mihi verò dixit, ut considerarem, quid essem petitura, mihi ab illa præstandum. Ego hæsi, ac deinde dixi, me petere id, quod mihi ex Divina voluntate est ab ipsa petendum, & lumen, nè decipiar in his rebus inusitatis; atque ut salvetur quidam Nobilis, nec non, ut suo auxilio adsit meis Confessarijs, & alijs. Beatissima Virgo mihi dixit: Accede huc, nam & ego tibi volo præstare gratiam. Accessi, & vidi, quòd haberet in suis brachijs suum sacratissimū Filium in specie infantis; cujus sum osculata pedes, & sine mora illum sensi intra meam animam, arctissimè cum ipsa unitum. Post hoc, me reduxerunt Angeli ad locum, in quo antea fueram, & Dominus, qui necdum abiverat, mihi dixit, ut magno animo paterer; brevi namque defituros dolores, & ad futuram quietem æternam.

*)***(3)

§. III.

Longè magis velucet Divina misericordia in mitiganda ira, in gratiam eorum, qui degunt in hoc exilio, suntque longè pauciores, quàm existentes in Cælo. Quodam die, ait, sub initium noctis, habui quædam indicia, quòd mihi Dominus esset præstiturus aliquam gratiam, & quidpiam dicturus. Manè, circa horam tertiam, conspexi JESUM Christum Dominum Nostrum pendentem è cruce, & ad ipsius latera crucifixos duos latrones. Hoc non vidi clarè, sed quasi sub velo. Vehemèter fui afflicta, ac recurri ad DEUM, & rogando ipsum, ut me illuminaret, avertèbam oculos, ab isto mysterio: quod, licet illud nollem videre, semper tamen se mihi offerebat spectandum, etiamsi quàm maximè conarer ab eo videndo abstinere. Dixi in animo meo, cum aliquo timore illusionis: DEUS me juvet, imaginatio est instabilis, & celer, ac diabolus versutus. Sanctus meus Angelus Custos, qui aderat præsens, dedit quoddam quasi signum, ut mysterium obtegeretur velo, eo quòd tunc non essem disposita pro illo spectando. Et factum est ità, quia apparuit nubes instar veli, propter quam illud non vidi. Quievi modicum, & respiravi; ac paulò post denuò conspexi idem mysteriū clarissimè, absque ullo impedimento, ità ut non possem resistere. Vidi Christum Dominum, Bonum nostrum, affixū Crucis, eo modo, quo in illa pendeat die suæ Passionis, in medio duorum latronum. Spectavi quodam modo omnia, quæ tunc evenerunt, scissum velū templi medium, eclipsim Solis, magnas tenebras, quibus obscurata fuit terra, desolationem Beatissimæ Virginis apud pedem Crucis, vehementes dolores, quos tunc sustinuit Dominus; & quomodo lanceâ sacratissimum ipsius latus fuerit apertum. Magnopere sum commota, videns ità patientem Dominum, quod spectaculum gravem attrahit meæ animæ dolorem & afflictionem. Fui rapta in ecstasim, & quando mihi sum red-dita, nihil vidi illius mysterij. Venerunt ad me quatuor Angeli DEI, diversi à qua-

tuor

tuor meis Dominis, induti vestibus partim albis, partim alijs, aliquantum tristes, & mæsto vultu, ita ut etiam in me derivarent suam tristitiam, dixeruntq; mihi: Soror, vidistine hoc mysterium, & visne scire, quid significet? Noveris igitur, Patrem æternum, graviter indignari hominibus, propter ipsorum enormia peccata, & ingentia scelera, atq; ideò, quòd se quàm minimè exhibeant gratos pro beneficijs acceptis ab ipsius sanctissima manu. Et Christus JESUS, Dominus noster, comparuit coram Divina ipsius Majestate quemadmodum illum vidisti, representando ipsi tam multa, quæ est passus pro hominibus, rogandòq; illum, ut ijs parceret, & miseretur, essetq; propitijs. Atq; reverà, Soror, Pater æternus non est placatus, nec pepercit populo suo. Fui idcirco majorem in modum contristata, dixiq; illis: Quid ergo faciemus Domini? Ipsi dixerunt: Si esset aliquis pusillus humilis, ex hinc degentibus, qui deprecaretur Patrem æternum, pro ipsius populo, fortè non desideraretur misericordia. Tum ego dixi: Angeli Sancti, non est illi reconciliatus DEUS, licèt ab eo hoc petiverit ipsemet ejus Filius crucifixus, & parceret ipsi, si idem ab illo petat aliquis pusillus? vere, Soror, (dicebant Angeli) si reperiretur quispiam pusillus, ex diligentibus DEUM, qui id ab illo peteret, plurimum prodesset. Cùm ego instarem, quomodo hoc posset fieri, dixerunt mihi: Magni facit DEUS preces pusillorum humilium, quia illos amat, & ipsi amant DEUM, atq; cum charitate & simplicitate implorant ejus misericordiam. Istæ verò preces talium, unitæ precibus ac meritis Christi Domini, ejusdemq; Mortis, ac Passionis multum valent: & quandoq; obtinent ea, quæ alioquin non obtinerentur. Visne tu deprecari DEUM pro populo? Fui summè pudefacta, & dixi: Ego sum miserabilis, & peccatrix, indigna, quam DEUS exaudiat; & alia hujusmodi. Illi verò mihi dixerunt: Ora pro populo DEI, quia tuæ preces, unitæ precibus Christi Domini, non poterunt non prodesse. Postquam id dixissent quatuor Sancti An-

geli, qui fuerant conjuncti, diviserunt se, iveruntq; duo ad unam, & duo ad alteram mei lecti partem, more supplicantium, atq; subito plurimi Angeli DEI, à meo lecto, ad Cælum instituerunt longam supplicationem, & efformaverunt viam, ac meus S. Angelus Custos, unaq; mei Domini, me duxerunt per medium illius quodammodo processionis, & viæ ad Cælum. Sanctus meus Angelus mansit quasi apud portam foris, me verò collocaverunt intrò, in cælesti Jerosolyma, ubi statim apud januam conspexi Majestatem Domini DEI, & ipsi adstantem Christum Dominum, Bonum Nostrum. DEUS apparebat valde severus, & veluti iratus. Ego accessi, ac dixi: Omnipotens & Æterne DEUS, ac Domine Noster, infinite, & immense, suppliciter obsecro tuam Divinam Majestatem, per merita, mortem, & passionem JESU Christi, Boni Nostri, Filij tui, perq; merita ipsius sanctissimæ Matris, ut propitijs sis & miserearis populo tuo Christiano, eumq; salves. Mei Domini me monuerunt, ut postularem bona temporalia, ac tum addidi: Dèsq; nobis panem quotidianum. DEUS mihi nihil respondit; visusq; est potius vehementer indignari, magis tamen me incitabat ad orandum. Ingressa sum ulterius, & repetivi eandem orationem ac petitionem. Et Dominus mihi necdum respondit, quin potius dixit, ac mandavit meis Dominis: Amovete illam hinc, & abducite. Angeli me apprehenderunt, ut me abducerent. Ego verò dixi: Relinquire me, Domini, nec enim me oportet abire, neq; à vobis sum abducenda. Quin imò appropinquavi magis ad DEUM, magisq; intrò sum progressa. Sanctus meus Angelus Custos, postquam jam introivissem, rogavit Divinam Majestatem, ut me dignaretur audire, dixitq;: Omnipotens & Æterne DEUS, ac Domine noster, spectato eo, quod Tua Majestas jussit fieri ab ista creatura, non potest non audiri; dignetur illi Tua Majestas præstare gratiam, & ansultare ipsius petitionem. Tum Dominus vultu affabiliore mihi dixit: Dic age, quid velis? ego denuò petivi idem,

R r r quod

quod initio. Fui nonnihil abrepta, & inflexi me ad unam partem, ac si me inclinarem, Dominus autem præcepit, ut me erigerent, dixitq; mihi ejus Majestas, bene esse, & se fore propitium suo populo, ipsiq; condonaturum peccata; & Tu eris instar columbæ, quæ tempore Noë tulit bona nova de serenitate aëris, deditq; mihi Dominus grandem ramum palmæ, quem habuerat in suis manibus, cui erant velut intertexti alij rami, quasi olivæ. Interrogavi Dominum, cui à me esset dandus ille ramus. Divina Majestas me jussit dare ipsum meo S. Angelo Custodi: quod mihi vehementer placuit, & quodammodo, nec in habitu salutato Domino, veni domum, quò me deduxerunt mei Domini, per medium illius supplicationis, ac viæ Angelicæ, cum meo ramo palmæ quem habebam in manibus. Sancti Angeli, qui illam viam efformabant, quando transibam, decerpebant ex ramo, & retinebant ex eo quosdam ramusculos. Vidi ramum florentem, & producentem folliculos, quales sunt rosarum, ex quibus prodibant pretiosi lapides, quasi rubini. Perveni ad locum, in quo erat meus Angelus, deditq; ei ramum, quia à Domino eram jussa illum ipsi tradere, & rapta fui in ecstasim. Quando ad me redij, jam fuerat finitum mysterium.

Alio die, isti mei Domini, me nihil tale cogitantem, elevaverunt, ne verbo mihi dicto, & voluerunt me abducere. Interrogavi illos: Domini, quid agitis? quò me ducitis? Statim videbis, responderunt mihi. Duxeruntq; me, præcedentibus plurimis sanctis Angelis, & gestantibus ramos in manibus, quos à me acceperunt. Sanctus autem meus Angelus Custos ferebat illum ramum grandem. Duxerunt me ad quinq; loca, quæ mihi videbantur esse quinq; civitates horum Regnorum. Una habebat vicinum ingentem fluvium, & quia dixerunt, ibi habitare quandam personam mihi notam, intellexi esse Hispanum; quales aliæ fuerint, nesciebam. Ad singulas concinebant Sancti Angeli DEI, adhibitis instrumentis musicis; decantabant autem laudes DEI, & gratias illi age-

bant, pro exhibito mihi favore, quòd propitius fuerit suo populo.

§. IV.

Aliam habuit valde gratiosam visionem, in qua illi fuit donata alia palma, in signum alterius victoria, obventa de inimicis Sanctissimi Sacramenti. Vidi (in Septembri anni 1614.) inquit, oculis animæ in quodam magno campo plurimos homines, alios in frustra concisos, alios enervatos, hos humi stratos, illos stantes, admodum afflictos; & in una campi parte, conspexi quoddam eremitorium, ubi erat, Papa & Cardinales, quasi solitarij; extra illud autem stabant quidam viri, tanquam ipsorum custodes ac defensores. Intellexi eo spectaculo significari immanem aliquam persecutionem & afflictionem, impendentem Ecclesiæ. Summopere fuit contristata mea anima, & rogavi DEUM, ut me tolleret ex mundo, priusquam id viderem. Duravit ea visio quatuor horis, quibus elapsis vidi descendentes de Cælo multos Angelos, canentes Divinâ musicâ hymnum: *Pange lingua gloriosi*, & cum pervenissent ad me, unus, qui præcedebat, mihi dixit: Soror, accipe hanc palmam, quam tibi mittit Dominus DEUS Majestatis, Dominus Angelorum, Archangelorum, & Principatum; & cum pergeret, nominare cæteros choros Angelorum, ego illius sermonem interrupi, ac nolui acceptare palmam, neq; ipsum amplius audire, sed confugi ad DEUM, sicut soleo. Dominus tamen voluit, à me audiri Angelum, & cum nollem acceptare palmam, suscepit ipsam meus Angelus Custos, qui aderat; atq; alter ille Angelus prosequutus est suum sermonem, significando mihi, eam palmam esse indicium cujusdam per me obventæ victoriæ. Hoc audito converti me ad DEUM, & quia mihi eram conscia quorundam defectuum, dixi illi quàm ardentissimè: & quomodo Domine, diabolo, qualis sum ego, exhibet Tua Majestas has gratias? Dominus autem mihi dixit: Non est diabolus, sed filius cordis mei, qui me amat,

amat, & facit voluntatem mei Patris, in
cujus gratiam ego faciam hæc, & multo
plura, si opus fuerit. Tum mihi fusè ex-
plicuit, quod Angelus dixerat compendi-
osè, & quid significaverit illud, quod vidi-
eram in eo campo ac eremitorio, utpote
favam persecutionem imminuentem Ec-
clesiæ, quam tamen propter me, ne affli-
gerer, Divina Majestas impediverat; id
quod erat, quasi referre victoriam de ho-
stibus, significatam per palmam. Ange-
li verò cecinerunt *Pange lingua &c.* Quia
hostes, intentantes istam persecutionem,
erant hæretici, qui peculiari odio perse-
quuntur Sanctissimum Sacramentum; &
eâq; de causa dicebat celebrari in ipsius ho-
norem solenne festum. Et volo, adjecit
Dominus, ut eas spectatum aliquid ex illa
solennitate. Subito mei Angeli me du-
xerunt in spiritu ad Cælum, quod vidi ple-
num igne claro, & lucido, sed intra divi-
nam quondam nebulam, quæ impedi-
ebat, quò minus bene videretur, quid ibi
esset. In medio erat ingens Hierothe-
ca Eucharistica, repræsentans Sanctissi-
mum Sacramentum. Ego accessi, &
amplexata sum pedem illius Hierothecæ.
Christus Dominus autem, mihi dixit:
Quid facis? Hoc audito, adverti me am-
plexari pedes ipsiusmet Domini, & statim
recessi, vehementer pudefacta, atq; Divi-
na Majestas mihi est bene precata.

§. V.

Finiamus alia mirabili visione, qua om-
nia hæc dicta complectitur, in cu-
jus conclusione docetur modus orandi, qui ex
talibus gratijs est colligendus instar fructus.
Die, inquit, Sanctissimæ Trinitatis (in Ma-
jo anni 1617.) fui rapta in aulam cæle-
stem, ubi tantum vidi meos quatuor An-
gelos, & quasi eminus, Beatos confidentes
in suis thronis. Dixi meis Angelis: Ubi
est Magnus Rex, DEUS Majestatis, quòd
ipsum non videam? Responderunt mihi:
Est in Tribunali suorum Divinorum judi-
ciorum ac arcanorum. Et derepentè

vidi, quasi reducto quopiam velo, Sanctis-
simam Trinitatem, more solito, atq; JE-
SUM Christum Dominum nostrum, in-
tercedentem apud illum pro peccatori-
bus, allegantem ipsi omnia à se pro illis
facta. Et Spiritus Sanctus gratam sibi
esse ejus orationem ostendebat, sed Pater
æternus dicebat, tribuendum esse locum
Divinæ Justitiæ. Interea vidi venientem
Sacratissimam Virginem, Dominam no-
stram, splendide vestitam, cum comitatu
multarum Virginum, & millenorum Angelo-
rum, quæ, ubi se prostravisset coram Maje-
state æterni Patris, incepit dulci quodam
& suavi modo orare pro peccatoribus, pe-
tendo pro ipsis veniam, per JESUM Chri-
stum Filium suum, perq; ejusdem intra-
sua viscera gestationem, nec non per alia,
quæ Christus Dominus allegaverat. His
videbatur aliquantùm placatus æternus
Pater, & respondit illi, se ipsis propitium
futurum. Abeunte Sanctissimâ Virgi-
ne, me aspexit Dominus, dixitq; mihi: Et
tu vermicule, quid hic agis? quid vis? Ego
magno animo dixi: Domine mi, quam-
vis sim vermiculus, adrepam ad radicem
arboris vitæ, rodam illam, (utpote oran-
do) atq; sicut Jacob, tecum luctabor, do-
nec te vincam, & ignoscas peccatoribus.
Respondit Dominus: Bene est, bene dicis.
Faciám id. Et præterea tibi dico, quòd,
si aliquis existens in malo statu ad te con-
fugerit, ut pro ipso ores, sim illi propter
te condonaturus peccata, eumq; ad me
conversurus.

*Similitudine, quam DEVS inspiravit
huic sua famula, docemur, quòd nos debe-
mus collocare ante arborem vitæ, quæ est
Christus Dominus, & illam instar vermicu-
rum rodere cum profunda humilitate, sed
magno fervore, quantumvis non absq; mo-
lestia ac labore sed quasi luctando, gemiti-
bus, precibus, & orationibus, donec aliquid
obteneamus, ex ipsius virtutibus, ac meritis,
ut illis ditemur, eiq; perfectius serviamus.*

